

Spørgsmaal her, som jeg tror er simpelt. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt det er berettiget i Supplementsperioden at anvise til Indtægt eller Udgift Poster, som følge af Afviklingen af Foranstaltninger, der efter deres Beskaffenhed henhøre til afsluttede Finansaar. Det er Spørgsmaalet, og det tror jeg, taget i al Almindelighed, maa besvares bekræftende. Jeg skal tillade mig at anføre et Par tænkte Eksempler. D'Hrr. ville vide, at det ved Lov er ordnet saaledes, at der er et særligt Politi i Nyboder og paa Orlogsværftet. Hvis man nu fik en ny Lov, der sagde, at Københavns Politi skulde overtage denne Virksomhed fra et Finansaars Udgang, altsaa fra en 1ste April, saa at de særlige Politikorps bortfaldt, saa er der ingen af os, der kunde være i Tvivl om, at det vilde være fuldstændig korrekt i Supplementsperioden at anvise til Udgift de Lønninger, man var nødt til at betale Korpsets Medlemmer, fordi man ikke kunde give dem den Opsigelse, de vare berettigede til at forlange efter Overenskomst, og til Indtægt de Poster, der følge af, at man sælger de Uniformer og det øvrige Materiel, man ikke mere har Brug for. Denne Afvikling hører hjemme i Supplementsperioden, og det vilde være kuriøst og doktrinært at komme ind paa at søge særskilt Tillægsbevilling paa det følgende Finansaar for at faa Plads til disse Poster. Det samme gælder et andet tænkt Tilfælde. Hvis man gik til at ophæve de udvidede Kursus for Lærere og Lærerinder fra 1ste April, — de ere hjemlede ved en Post paa Finansloven, men sæt, at man i en Marts Maaned blev enig om at stryge denne Post paa Finansloven for det følgende Aar, saaledes at de paa-gældende Kursus skulde ophøre fra 1ste April, — saa vil intet Menneske være i Tvivl om, at man er berettiget til i Supplementsperioden at anvise de Beløb, som ere Indtægt ved Salg af Skoleborde, Stole, Bænke og Bøger, som af den Grund blive overflødige. Det er aldeles utvivlsomt for mig, at saaledes maa det være. Her staa vi jo imidlertid over for langt større Forhold, det skal jeg villig indrømme, nemlig Afviklingen af Gendarmerikorpsset, men man kan ikke afvise Berettigelsen af at behandle dette større Spørgsmaal paa samme Maade som de mindre. Jeg tror, at man derfor i og for sig har handlet regnskabsmæssigt fuldstændig beføjet, da man i Supplementsperioden til Regnskabs-aaret 1893—94 optog samtlige Poster vedrørende Gendarmerikorpssets Afvikling, netop fordi Gendarmerikorpsset var en

Foranstaltning, en Institution, der ophørte at eksistere ved Udgangen af Finansaaret 1893—94.

Ordføreren (Koch): Lige over for den højtærede Justitsminister maa jeg dog gentage, hvad jeg udtalte i mit forrige Foredrag, at der ikke er fjerneste Tvivl om, at den højtærede Justitsminister er fuldstændig berettiget til at afholde disse Udgifter. Det bestrides slet ikke hverken af Statsrevisionen eller af Udvalget. Man er blot stødt over, at der i Regnskabet findes Poster — ligegyldigt af hvilket Indhold — som hedde: „Uden for Budgettet“. Udvalget har tilladt sig at henstille, at man søger paa den ene eller den anden Maade at komme bort fra dette, som dog ikke kan regnes for at være en fuldstændig almindelig Regnskabsform. Hvorledes den højtærede Minister vil gøre dette, er en Sag, der ikke vedkommer Udvalget, og min Udtalelse i saa Henseende var kun en Henstilling.

Det ærede 6te Medlem fra 1ste Kreds (Oet. Hansen) kom med en Del Udtalelser, som jeg ikke kan lade staa ganske uimodsagte. Det ærede Medlem kom ved den almindelige Betragtning om Statsrevisionens Op-gave med den Udtalelse, at Statsrevisionen ikke var berettiget til at stikke nogen Oplysning, den modtog vedrørende Regnskabet, under Stolen. Jeg tror, at det ærede Medlem tager fejl her. Grundlovens § 50 siger, som det ærede Medlem ved, intet andet herom end, at Statsrevisionen har at „gennemgaa det aarlige Statsregnskab og paase, at samtlige Statens Indtægter deri ere blevne opførte, og at ingen Udgift uden for Finansloven har fundet Sted. De kunde fordre sig alle fornødne Oplysninger og Aktstykker meddelte. Det aarlige Statsregnskab, med Revisorernes Bemærkninger, forelægges derefter Rigsdagen, som med Hensyn til samme tager Beslutning“. Der staa altsaa aldeles intet om, at Statsrevisionen intet maa holde tilbage af de indhentede Oplysninger. Og saa have vi en Bestemmelse i Statsrevisorernes Instruks af 1867, som i den Henseende er overmaade tydelig, og som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse og bringe i det ærede Medlems Erinding. Det hedder her i § 4: „Statsrevisorerne gennemgaa Statsregnskabet med det af Grundlovens § 50 betegnede Formaal og paase derfor, at Regnskabet og dets Poster nøje slutte sig til Finanslovens Bevillinger paa de forskellige Konti. De afgive derefter en Betænkning om Resultaterne